

FUNDAȚIA EPISCOPUL GRIGORIE LEU –
MIȘCARE PENTRU PROGRESUL SATULUI ROMANESC
PERSOANĂ JURIDICĂ ROMÂNĂ DE UTILITATE PUBLICĂ prin H.G.1004/2004
126, blvd. Dacia, București 020064, România, tel 0040311045047, leuc@upcmail.ro; leuc32@gmail.com

președinte

CU STIMĂ,

DOMNULE DIRECTOR, DOMNULE REDACTOR-SEF, DRAGI CONFRATI,

Fac apel la Domniile Voastre să publicați articolul de mai jos, în întâmpinarea împlinirii la 1 martie a 63 de ani de la uciderea păgână a Episcopului martir Grigorie Leu ce a închis ochii în scaunul său de la Huși, după ce a păstorit la Ismail, la Iași și la Curtea de Argeș. Între timp va voi trimite și întreaga carte din care fac parte documentele atașate.

SPRE A ÎNDEPĂRTA O NEDREPTATE CARE PERSISTĂ

Că, în anul de blestem bolșevic 1949, Episcopul Grigorie Leu a fost ucis de guvernarea comunistă devenind martir al Ortodoxiei, este un fapt explicabil: Prin actele sale de dreaptă credință și de apărare a ei, ajunsese a fi nu numai incomod regimului dictatorial, ci chiar periculos înaintării acestuia, contrazicându-l prin adevărurile ce îi erau înțelese și crezute de populație. Trebuia înlăturat; iar, fiindcă personalitatea lui era în atenție publică atrăgând și coagulând rezistența din Biserică, această înlăturare s-a făcut rapid, prin crimă păgână.

Dar faptul că, iată, la aproape trei sferturi de veac de la martiriul său, după atâtea documente scoase la iveală care dovedesc rezistența sa în fața antihristului, după un alt martiriu, al fiului său condamnat la moarte de aceiași guvernanți, după cărți întregi care-i înfățișează patriotismul și dreapta mărturisire, încă nu se ridică lespeda de tăcere și de ignorare a muceniei sale, acesta este un lucru cu totul inexplicabil într-o lume liberă și transparentă mai ales întru Credința pe care el a slujit-o! Este o nedreptate care persistă, îndepărtarea ei apăsând în primul rând asupra umerilor mei bătrâni.

O spun eu, cel care am constatat în trecutul nu prea îndepărtat că această tendință de minimalizare a rezistenței noastre prin Biserică se răsfrângea nu numai asupra memoriei unchiului meu, ci chiar asupra faptului că, în anii de instaurare a comunismului a existat un întreg Grup Sinodal de Rezistență împotriva aservirii Bisericii

la interesele guvernării atee și ale Moscovei care încerca să pună Ortodoxia în slujba lui Stalin. Și nu era doar o tendință oarecare de nesocotire, ci una cu totul adversă, mânată de interesul necinstit de a pune meritele „salvării Bisericii” pe seama altora: A celor care pactizaseră cu dușmanul și nu făceau decât să o administreze convenabil pentru regimul comunist, adică formal-instituțional; doar pentru orbirea populației și relații protocolare în străinătate; dar nu să o păstorească întru misiunea ei divină venită prin Duh Sfânt!

Existența Grupului Sinodal de Rezistență, care a fost înfrânt târziu de acel colaboraționist cunoscut drept „Patriarhul roșu”, abia după ce a reuși să înlăture din Sinod doisprezece vlădici de dreaptă credință, arată ruptura care s-a creat în anii de după război între apărătorii Bisericii Naționale și clericii colaboraționiști care, punând mâna pe ierarhie la fel cum comuniștii au pus mâna pe țară, adică sub amenințarea tancurilor sovietice, au vândut-o antihristului. Or, acum când este evident faptul că această vânzare de rușine și păcat s-a încercat să fie interpretată drept salvare a lăcașurilor de cult - ceea ce este o minciună, pentru că la acea oră Stalin reintrodusese Ortodoxia Moscovită în viața publică a republicilor sovietice și a țărilor satelite – ticăloșii năimiți, împăunându-se cu merite în fața enoriașilor, au vrut să facă necunoscută ruptura dintre ei și Grupul de Rezistență care a luptat pentru dreapta credință ce, până la urmă, s-a păstrat în sufletele credincioșilor și nu în slujirea coruptă a unor teologi vânduți.

Se pune, deci problema: E vorba de nepăsare, sau de ne-recunoaștere a unor adevăruri? E vorba doar de o ușor condamabilă ne-recunoștință față de cei care au vrut să păstreze neîntinate valorile Ortodoxiei, sau de ne-recunoașterea deliberată a fetei martirice a acestora, pentru a lăsa impresia că meritele le au exact cei care au trădat, argumentându-se fals că fără trădarea lor nu s-ar fi păstrat deloc Biserica?!... O asemenea afirmație este demagogie ordinară, nedemnă de sutana slujirii Dumnezeuului nostru; dar iată că ea ajunge să umbrească Adevărul. Adevărul despre rezistența Bisericii Ortodoxe Române prin cei mai demni slujitori ai ei, care nu s-au plecat în fața conducerii comuniste și a amenințărilor aparatului de represiune!

Când l-am întrebat pe îndreptățitul de prea fericită pomenire Patriarh Teoctist care este situația demersurilor de canonizare a Episcopului Grigorie Leu, pentru dosarul căreia depusesem documente la Secretariatul Sfântului Sinod, vrednicul patriarh mi-a răspuns: *„Ehe, e cale lungă; căile ierarhiei cerești sunt mai complicate!”*... Erau complicate deoarece, atunci, în anii instaurării comunismului, ei fuseseră în tabere diferite, iar Prea Fericirea Sa, ca supraviețuitor, avea obligația sa-i laude pe cei din tabăra sa, cei care cochetau sau colaborau cu antihristul și până la urmă au decăzut în slujba aceluia. Nu-l interesa că în acei ani existase în Biserica noastră un Grup de Rezistență, ci își făcea misiunea partizană de a exagera rolul Patriarhului Roșu în „salvarea” lăcașurilor de cult. Pentru că, prin asta, și „meritele” sale, care îi fusese colaborator, erau puse în evidență, în loc de a fi istoricește negate și condamnate. Relatez în paginile următoare și înțelesurile drepte care m-au apropiat de Patriarhul Teoctist; dar nu pot omite faptul că, de abia după trecerea lui la Domnul, a început a circula acel document citat din oficiosul

Patriarhiei despre care vorbim mai încolo, prin care Sinodul din care făcea parte și Episcopul Grigorie, alături de ceilalți sinodali rezistenți, îi retrăgea Arhimandritului Teoctist rangul obținut prin ploconirea la guvernanți; ploconire pe care, se menționa, o făceau el și Justinian Marina sfidând clerul și pe ceilalți chiriarhi...

Dar, pentru a reajunge la întrebările ce-mi impun această explicație privind nevoia de a depăși la timpul nostru prezent nedreptățile trecutului, vin din nou și afirm: Că în anii 1948 – 1954, câtă vreme a străduit pentru întărirea unei cinstite și independente Arhiepiscopii Ortodoxe a Românilor din Occident, fiul Episcopului Grigorie, vărul meu, Arhiepiscopul Vasile-Victor Leu a fost supus unui bombardament cu calomnii produse de Securitate, de KGB și de „Sovropatriarhia” de la București pe care el o numea astfel la posturile de radio libere unde înființase emisiuni religioase pentru români, construind acea BISERICĂ DIN ETER care trecea peste zidul Berlinului unindu-ne ca frați, este un fapt explicabil: Prin misiunea sa primită de la Grupul Sinodal de Rezistență de a înființa acea Arhiepiscopie independentă și a feri diaspora românească de infiltrarea cu agenți KGB, cum trimiteau sovieticii „preoții”lor, el devenise nu numai periculos pentru interesele Moscovei și guvernelor satelite, ci căpăta tot mai mult prestigiu în emigrația română care se putea mișca liber și respingea comunismul pe față. Pentru a fi anihilat trebuia compromis, fapt pentru care s-au vărsat tone de lături asupra lui tocmai pentru că, altfel, nu-i puteau fi îndepărtați credincioșii. Ca și tatăl său în țară, el se dovedea un factor coagulant de rezistență românească, devenind chiar mai eficace decât guvernele din exil, salvând de infiltrare parohiile existente și înființând altele, dar și refăcând, prin calea Bisericii, legături între diferite grupări de români fărâmițați pe care, prin slujbe, predici și lucrare misionară îi aducea la sentimente frățești. Era atât de periculos pentru comunismul internațional încât, atunci când n-au mai reușit cu calomniile, l-au răpit și l-au dus la Moscova, acesta fiind unicul gest de o asemenea gravitate făcut direct de KGB, fără acoperire, față de o personalitate românească din emigrația care încerca să ajute rezistența din țară.

Dar faptul că, iată, tot cam la trei sferturi de veac de atunci, într-o țară liberă care știe ce a însemnat provocarea bolșevică, calomniile acelea încă se mai folosesc continuând nedreptatea față de memoria unui patriot naționalist, este iarăși un fapt inexplicabil!

Și este cu atât mai inexplicabil, cu cât este vorba de un slujitor important al Bisericii care crede nețărmurit în convertirea păcătosului și în șansele egale pe care le are acesta întru dreapta credință în fața Dumnezeului nostru!... Chiar dacă unele păcate ale tinereților lui ar avea un sâmbure de adevăr, conducând apoi la exagerările monstruoase produse de contrapropaganda securisto-kagebistă, faptul că din clipa în care a primit misiunea sfântă de a apăra Biserica exilului întărind prin ea întreaga rezistență românească s-a comportat exemplar și rodnic pentru Creștinătate, nu contează?!... Faptul că a fost răpit de antihrist și vreme de ani de zile torturat în închisori sovietice și din țară fără să trădeze pe nimeni, nu contează?!... Faptul că a refuzat orice compromis cu anchetatorii și și-a cerut el singur condamnarea la moarte, nu contează?!... Faptul că slugile Moscovei voiau să facă din procesul lui un proces al

întregii rezistențe religioase, cu multe condamnări care să sperie, iar el a luat totul asupra sa ne divulgând nici un alt nume și obligând instanța să se limiteze la ucidere lui, ca martir care preia totul, nu spune nimic? Faptul că, după ce i s-a pronunțat pedeapsa capitală a refuzat să facă cerere de grațiere, chiar nu contează?!... Atunci, ce mai contează, Dumnezeule Mare?!... Cine altcineva în afară de antihristul ar vrea să păstreze anatema asupra unui suflet trecut printr-o asemenea purificare?!...

Față de toate acestea, într-o asemenea explicație, îmi permit să-mi asum totul și să afirm că: Datoria fiecăruia dintre noi față de familia din care facem parte, e o datorie sfântă. Iar când se întâmplă să ai în această familie oameni sfințiți prin fapta lor, atunci datoria ta de a te apropia lor și de a mărturisi dreapta lor credință, continuând-o cât te ajută propria ta nevolnicie, e și mai mare!... Pentru că de la familie ajungi la neam, iar de la neam ajungi la adevărurile țării tale. Adevăruri pe care nu-ți poți permite să le lași mistificate, chiar dacă au fost făcute de un muritor pentru care ai și cuvinte de laudă. Eu am multe cuvinte de laudă pentru personalitatea Patriarhului Teoctist, atât în ansamblul ei cât și pentru amănunțele pe care mi le-a pus la dispoziție spre a construi monumentul de martir al unchiului meu. Dar trebuie să-mi dau seama că fericitul întru pomenire ar fi vrut să ducă cu sine o taină: Acea de a fi fost într-o tabără diferită de a Episcopului Grigorie care slujea numai dreapta credință, în vreme ce alții deveneau colaboraționiștii comunismului. Așa s-a întâmplat cu prelatul de rușine numit „Patriarhul roșu” și cu alții care, sub pulpana lui au rămas în ierarhia compromisă, în vreme ce Vlădicii Adevărați ai Neamului au făcut Grupul Sinodal de Rezistență împotriva guvernării comuniste și a aservirii Bisericii Naționale intereselor Moscovei.

Grup în care fiindând și acționând prin funciara sa trăire creștin-românească, Episcopul Grigorie Leu a ajuns a plăti cu viața sa cea lumească prin sfârșit martiric.

Cornelui LEU
București
14 februarie 2012